

คุณค่าของผลงานศิลปะอีโรติกในเชิงวัฒนธรรม

The value of cultural Erotic art

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณปภัช เจริญผล

ภาควิชาศิลปะการออกแบบและเทคโนโลยี คณะศิลปกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

Asst.Prof. Dr. Napapat Charoenphol

Faculty of Fine and Applied Arts Rajamangala University of Technology Thanyaburi

napapat19145@gmail.com Tel.0635169490

บทคัดย่อ

ศิลปะอีโรติก (Erotic Art) แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงาน โดยมีเรื่องเพศซึ่งเป็นพื้นฐานความต้องการทางธรรมชาติของมนุษย์สังคมและวัฒนธรรมสร้างข้อกำหนดบางอย่างขึ้น โดยทุกสังคมสามารถแสดงออกได้มากหรือน้อยแตกต่างกัน ศิลปะอีโรติก ล้วนสอดแทรกอยู่ในทุกสังคม ทุกชนชั้น ซึ่งแล้วแต่เจตนาของศิลปินในแต่ละประเทศจะเป็นผู้สร้างสรรค์ไว้ ทั้งนี้มาจากแรงขับที่เกิดจากความต้องการ ความปรารถนาในด้านของความรัก ความรู้สึกที่ต้องการแสดงออก โดยเนื้อหาจะถูกจำลองรูปแบบทางเพศอย่างชัดเจน การโป๊ เปลือย การร่วมรัก ศิลปะอีโรติกนั้นจึงเป็นศิลปะที่มีคุณค่าในเชิงวัฒนธรรมและเชิงประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาในแต่ละยุคแต่ละสมัย เนื่องจากเป็นเรื่องของอารมณ์และรสนิยม ทำให้การกำหนดค่าว่าสิ่งใดคือศิลปะนั้นไม่มีกฎเกณฑ์ที่ตายตัว และสามารถสร้างสรรค์ผลงานได้ทั้งงานจิตรกรรม ประติมากรรม ภาพพิมพ์ วาดเส้น จนถึงงานถ่ายภาพเป็นต้น

คำสำคัญ คุณค่า, ศิลปะอีโรติก, เชิงวัฒนธรรม

ABSTRACT

Erotic Art. Ideas for creating work. With gender, the natural needs of man, society and culture create certain requirements. All societies can express themselves more or less differently. Erotic art is interpolated in every society and class, which depends on the intent of the artist in each country to create it. This may be due to the driving force of demand. Desire in the field of love The feeling you want to express The content is clearly modeled on sexual themes, nudity, love, and erotic art as an art of cultural and historical value that has been passed down for each era. Because it's a matter of mood and taste. Making the determination of what is art has no fixed rules. And able to create works from painting, sculpture, printmaking, line drawing to photography, etc.

Keyword : Values, Erotic art, cultural

เมื่อกล่าวถึงศิลปะ คือ ผลแห่งความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ที่แสดงออกมาในรูปลักษณะต่าง ๆ ให้ปรากฏซึ่ง สุนทรียภาพ ความประทับใจ หรือความสะเทือนอารมณ์ ความอัจฉริยภาพ พุทธิปัญญา ประสพการณ์ รสนิยมและทักษะของแต่ละคน เพื่อความพอใจ ความรื่นรมย์ ขนบธรรมเนียม จารีตประเพณีหรือ ความเชื่อทางศาสนา (พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2530)

ขลุฑ นิยมเสมอ ได้กล่าวถึงศิลปะ คือ สิ่งที่มีมนุษย์สร้างสรรค์ขึ้น เพื่อแสดงออกซึ่งอารมณ์ ความรู้สึก สติปัญญา ความคิด และ/ หรือความงาม ซึ่ง

สอดคล้องกับวิรัตน์ พิชญ์ไพฑูรย์ ที่กล่าวว่าศิลปะ เป็นผลงานที่เกิดจากการแสดงออกของอารมณ์ ปัญญา และทัศนคติ รวมทั้งทักษะความชำนาญ ชำนาญของมนุษย์ การสร้างสรรค์งานศิลปะในปัจจุบันมีแนวโน้มไปในทางการสร้างสรรค์ และการแสดงออกของอารมณ์และความคิด ดังนั้น งานศิลปะนั้นอย่างน้อยที่สุดควรก่อให้เกิดอารมณ์ และ ความคิดสร้างสรรค์ กล่าวคือ เป็นงานที่สื่อให้ผู้ชมเกิดจินตนาการ นอกจากนั้น งานศิลปะที่ดีควรมีคุณค่าทางความงาม ซึ่งเกิดจากการใช้องค์ประกอบของสุนทรียภาพ

ศิลปะอีโรติก ก็เป็นศิลปะอีกแขนงหนึ่ง ซึ่งเป็นศิลปะที่สร้างสรรค์แนวคิดได้อย่างน่าสนใจ ในด้านการสะท้อนเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับการเร่ร่อน แรงปรารถนา ความหลงใหล ใคร่รัก ภาษาอังกฤษเรียกว่า sexual love and desire รากศัพท์เดิมของ อีโรติก มาจากคำว่า Eros ซึ่งดั้งเดิมมีความหมายในทางบวก หมายถึง เทพอีรอสที่งามพร้อม แต่ต่อมาเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นชั่วร้ายจนกลายเป็นปีศาจ ปัจจุบันเรามักจะพูดถึง อีโรติกในแง่การแสดงออกถึง ความปรารถนาทางเพศ ที่แสดงออกทาง ศิลปะ บทกลอน ความรัก เรื่องลึกลับ และจิตวิญญาณ คำว่า อีโรติก จึงไม่ได้หมายถึงความโป๊เปลือยเพียงอย่างเดียว

Erotic เป็นคำจำกัดความของงานภาพแนวใดๆ ก็ได้ที่ผสมความงดงามของเรือนร่างและแสดงให้เห็นได้ถึงความปรารถนาตามธรรมชาติ เป็นศิลปะ กึ่งอีโรติกก็ได้ ที่ซึ่งมีการผสมผสานกันอย่างลงตัวไม่จำเป็นต้องเน้นความโป๊เปลือยแต่อย่างใด หากแต่ใช้การแสดงออกทางด้านอารมณ์มาแทนตั้งความลึกลับเข้ามาด้วยหลายเทคนิค เช่น โทสนี การใช้แสงเพื่อเพิ่มบรรยากาศของภาพให้ดูลึกลับโทนเย็น หรือจะออกแนวเร่ร่อนก็ได้ หรือหากเป็นภาพถ่ายอาจเป็นการเลือกใช้เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายและการจัดฉากที่ทำให้เพิ่มอุณหภูมิของภาพให้ร้อนแรงยิ่งขึ้น ดังนั้น Erotic จึงเป็นงานศิลปะที่มี

องค์ประกอบที่สามารถสื่อถึง ทักษะคิด ความคิด และอารมณ์ ในธรรมชาติของมนุษย์ได้เป็นอย่างดี (Finding Knowledge Foundation, 2563 : ออนไลน์)

ศิลปะอีโรติก เป็นสิ่งที่มีอยู่ทุกสังคมเนื่องจากเรื่องเพศเป็นพื้นฐานความต้องการทางธรรมชาติของมนุษย์ สังคมและวัฒนธรรมสร้างข้อกำหนดบางอย่างขึ้นทำให้แต่ละสังคมสามารถ “แสดงออก” เรื่องนี้ได้มากขึ้นน้อยแตกต่างกัน (ชัยยศ อิษฏ์วรพันธ์, 2558 : 95)

ในส่วนของคำว่า Erotica ได้ถูกประดิษฐ์คำขึ้นในช่วง ศตวรรษที่ 19 โดยได้มาจาก Eros ชื่อของเทพเจ้าของกรีกที่มีความเกี่ยวข้องกับความต้องการ ความปรารถนาในเรื่องความรัก หรือเทพองค์เดียวกับที่ชาวโรมันเรียกว่า Cupid 17 เป็นคำที่ถูกใช้เรียก ผลงานศิลปะ ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ประติมากรรม ที่มีเนื้อหาประเภทจำลองรูปแบบทางเพศอย่าง ชัดเจน การโป๊ เปลือย การร่วมรัก เป็นสิ่งมีคุณค่าในเชิงประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาแต่ละยุคสมัย เนื่องจากศิลปะนั้นเป็นเรื่องของอารมณ์ รสนิยม จึงทำให้การกำหนดคำว่าสิ่งใดคือศิลปะนั้นไม่มี กฎเกณฑ์ที่ตายตัว หากเราสืบค้นลงไป ในประวัติศาสตร์ จะพบว่าการก่อกำเนิดของ “ศิลปะความรัก” นั้นมีรากฐาน และจุดเริ่มต้นมาจากโลกตะวันตก ในวัฒนธรรมกรีกโบราณทั้งงานจิตรกรรม อีโรติกบนแจกัน การกระทำทางเพศอย่างชัดแจ้งออกมา ซึ่งเป็นเสมือน ภาพแทนในชีวิตประจำวันธรรมดา ของมนุษย์สมัยนั้น (สมเกียรติ, 2563 : ออนไลน์)

ศาสตราจารย์วิบูลย์ ลี้สุวรรณ (ราชบัณฑิตยสถานสาขาจิตรกรรม) ได้กล่าวถึง ศิลปะอีโรติกในบทความเรื่อง พินิจกามิกศิลป์ ว่า ต้องการพิจารณาความเป็นมาและเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับกามารมณ์ที่ปรากฏในงานศิลปะ ซึ่งมีอยู่ในทุกชาติทุกภาษา กามิกศิลป์ชาวตะวันตก เรียก Erotic art มาพิจารณาว่า รูปแบบและเนื้อหาของศิลปะประเภทนี้เป็นอย่างไร ทั้งใน

โลกตะวันออกและตะวันตก ศิลปะประเภทนี้ใคร่จะได้รับการกล่าวถึงมากนัก โดยเฉพาะวัฒนธรรมชาวตะวันออกถือว่า เรื่องเพศเป็นความลับ ทั้งที่เป็นเรื่องของมนุษย์ทุกผู้ทุกนาม ในวัฒนธรรมไทยเรื่อง “กาม” เป็นสิ่งต้องห้าม จึงไม่ปรากฏศิลปะที่เกี่ยวข้องกับกามหรือกามารมณ์ชัดเจน

กามิกศิลป์ หมายถึง ภาพหรือเรื่องราวที่แสดงความรักหรือการร่วมเพศ (Science of love-making) อาจเป็นภาพเหมือนจริงหรือภาพเชิงสัญลักษณ์ ปรากฏในงานจิตรกรรม ประติมากรรมภาพพิมพ์ วาดเส้น ดนตรี และวรรณกรรม ซึ่งมีมาตั้งแต่สมัยก่อนประวัติศาสตร์ พบภาพเขียนบนผนังถ้ำ ประติมากรรมไม้และหินในทวีปแอฟริกา ภาพบนภาชนะดินเผาของกรีกโบราณ กามิกศิลป์ในวัฒนธรรมตะวันตกสืบต่อเรื่อยมาจากศิลปะกรีกโบราณ จนถึงปัจจุบัน

ในภาษาไทย กามิกศิลป์ บัญญัติจากภาษาอังกฤษ erotic art โดยคำ “กาม” และ “ศิลปะ” มารวมกัน หมายถึง ศิลปะที่เกี่ยวข้องกับกามหรือกามารมณ์ คำนี้จึงจะดูเป็นคำที่มีนัยเชิงลบ เพราะในวัฒนธรรมไทย กามมีความหมายที่หลากหลาย เช่น กาม (กามะ) หมายถึง ความใคร่ทางเมถุน ซึ่งมีคำที่เกี่ยวข้องอีกหลายคำ ล้วนแต่เป็นคำต้องห้ามแทบทั้งสิ้น เช่น กามคุณ สิ่งที่น่าปรารถนา 5 ประการคือ รูป เสียง กลิ่น รส และสัมผัส กามตัณหา ความอยากในกามคุณทั้ง 5 รวมทั้งคำที่เกี่ยวข้องกับกามต่างๆ ที่แนวคิดในพระพุทธศาสนาเห็นว่าเป็นสิ่งที่ต้องหลีกเลี่ยงและละเว้น แท้จริงแล้วเรื่องของ กาม หรือ กามารมณ์ กามตัณหา เป็นเรื่องของมนุษย์ที่ยากจะปฏิเสธ แต่พุทธศาสนายยายามชี้ให้เห็นความมัวเมาในกามคุณเป็นทุกข์ ผู้ที่ปรารถนาความสุขขั้นสูงจึงต้องหลีกเลี่ยง กามคุณ กามราคะ และหลีกเลี่ยงพ้นจากกามาพจร หรือสิ่งที่ยังข้องอยู่ในกาม ดังนั้น แนวคิดของชาวพุทธ จึงไม่เกี่ยวข้องกับกามิกศิลป์ เพราะการแสดงความรักหรือการร่วมเพศอย่างเปิดเผย

เผยเป็นสิ่งต้องห้าม เรื่องการมณีนในทางพุทธศาสนาถือว่า เป็นสิ่งที่ไม่พึงปรารถนา เพราะยังข้องอยู่ในโลกีย์สุข เห็นว่า การมณีนเป็นเรื่องความสุขของมนุษย์ที่ไม่สามารถหลุดพ้นไปสู่โลกโลกุตระสุขได้ แต่นักปราชญ์บางกลุ่มในประเทศอินเดียกลับเห็นว่า ทำอย่างไรจะให้การมณีนเป็นเรื่องรื่นรมย์และสร้างสรรค์ โดยเฉพาะขณะที่เกิดทุกข์พิชภัยประชากรลดจำนวนลง การสร้างงานศิลปะเพื่อกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศอาจเพิ่มจำนวนประชากรได้ แต่ด้วยความสามารถของศิลปินทำให้ภาพที่แสดงการร่วมเพศเป็นศิลปะที่งดงาม

อย่างไรก็ตาม ในโลกศิลปะ ภาพที่เกี่ยวข้องกับเรือนร่างมนุษย์ถูกวิพากษ์วิจารณ์เสมอมาแทบทุกยุคทุกสมัย โดยเฉพาะภาพเปลือยเป็นที่ถกเถียงกันถึงความเหมาะสมหรือไม่ ขัดศีลธรรมหรือไม่มานานทั้งในโลกตะวันตกและตะวันออกมาหลายร้อยปี เมื่อโลกเปิดกว้าง คนยอมรับว่า ภาพเปลือยที่แสดงเรือนร่างมนุษย์ ถือว่าเป็นงานศิลปะที่ศิลปินต้องการนำเสนอความงามผ่านเรือนร่างของมนุษย์ ศิลปินชาวตะวันตกสร้างรูปเปลือยแบบเหมือนจริง ในขณะที่ศิลปินชาวตะวันออกสร้างภาพเปลือยทั้งแบบเหมือนจริงและแบบอุดมคติ ศิลปินสร้างภาพเปลือยด้วยกลวิธีต่างๆ ตั้งแต่งานจิตรกรรม ประติมากรรม ภาพพิมพ์ วาดเส้น จนถึงงานภาพถ่าย ปัจจุบันผู้เสพงานศิลปะยอมรับว่าภาพเปลือยที่ศิลปินสร้างขึ้นเป็นงานศิลปะไม่ใช่สิ่งอนาจาร (pornography) การยอมรับของประชาชนหรือผู้เสพศิลปะนั้น ค่อยเป็นค่อยไปตั้งแต่การยอมรับว่าภาพเปลือยเป็นงานศิลปะจนถึงการแสดงการร่วมเพศอย่างที่ปรากฏในงานกามิกศิลป์

กามิกศิลป์ในตะวันตกมีมาตั้งแต่สมัยอียิปต์โบราณ กรีกและโรมัน เป็นภาพที่แสดงความพึงพอใจของมนุษย์ตามธรรมชาติและปรากฏในบทสวดเพื่อบูชาเทพเจ้า ที่ยกย่องสตรีเพศว่าเป็นบ่อเกิดแห่งปัญญา การมณีนทำให้โลกรื่นรมย์ แนวคิดนี้มีอยู่ทั่วโลก ผลงานศิลปะที่แสดงการร่วมเพศเห็นอวัยวะ

เพศ หรือกิริยาอาการที่แสดงการร่วมเพศ ถูกวิพากษ์วิจารณ์มาช้านาน แม้ปัจจุบันก็ยังถกเถียงกันไม่จบว่า ศิลปะประเภทนี้เป็นศิลปะหรือเป็นสิ่งลามกอนาจาร เพราะเส้นแบ่งระหว่างความเป็นศิลปะกับอนาจารนั้นบอบบาง ในทางศิลปะศิลปินสร้างภาพเปลือย เพื่อนำเสนอความงามด้วยเรือนร่างมนุษย์ ไม่มีวัตถุประสงค์ให้เกิดการกระตุ้นความรู้สึกทางเพศแต่อย่างใด แต่ต้องการให้ผู้ชมได้เสพสุนทรียรสของศิลปะอีกรูปแบบหนึ่ง ผลงานกามิกศิลป์ที่แสดงการร่วมเพศอย่างโจ่งแจ้ง หากพิจารณาให้ดีก็จะเห็นว่า ศิลปินใช้ความสามารถและชั้นเชิงทางศิลปะนฤมิตให้เป็น กามาวิจิตร มากกว่าความอุจาดลามก (วิบูลย์, 2557 :4)

คุณค่าผลงานของศิลปะอีโรติกอาร์ตทางโลกตะวันออกและทางโลกตะวันตกในเชิงวัฒนธรรม

สาระสำคัญของศิลปะอีโรติกอาร์ตทางซีกโลกตะวันออก ได้แก่ ประเทศไทย, ญี่ปุ่น, อินเดีย คือ ศิลปะที่ถ่ายทอดลักษณะ เกี่ยวข้องมนุษย์กับเพศ ในบริบททาง สังคม ประเพณี ศาสนา และความเชื่อ

ผลงานสำคัญของศิลปะอีโรติกเชิงวัฒนธรรมในประเทศไทย ได้พบหลักฐานจากงานจิตรกรรมในวัดวาอารามไทยหลายแห่งปรากฏภาพวาดเชิงอีโรติก (Erotic) อยู่มากหลาย บางชิ้นงานไปอยู่ในจุดที่เหมาะสมก็ชวนเย้ายวนและแสดงให้เห็นถึงอารมณ์ของศิลปิน แต่หากไปอยู่ผิดที่ก็อาจเกิดเรื่อง ดังเช่นกรณีบันทึกร่องพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 4 ทรงดำเนินภาพนางฟ้าเล่นน้ำที่ดู “อุจาดตา” ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ทางศาสนาของวัดทองนพคุณ ฝั่งธนบุรี

อุโบสถและพระวิหารในไทยส่วนใหญ่มีงานจิตรกรรมฝาผนังอยู่แล้ว ภาพวาดที่เขียนกันก็มีหลากหลายตั้งแต่พระพุทธศาสนา พระธรรมคัมภีร์

พุทธประวัติขาดก นิทานสอนใจ หรือว่าเรื่องในวรรณคดีก็มีให้เห็นกัน
ประปราย รายละเอียดที่ศิลปินเขียนลงในงานก็มักสอดแทรกเรื่องราวบหว
หรือที่นิวัติ กองเพียร เรียกว่า “เชิงสังวาส” เอาไว้ด้วย โดยความคิดเห็นของ
นักเขียนชื่อดังมองว่า ช่างเขียนหรือประชาชนทั่วไปสมัยโบราณถือกันว่าเรื่อง
เหล่านี้เป็นเรื่องธรรมชาติ เป็นเรื่องปกติของมนุษย์ トラบที่ไม่อุจาดตามากนัก

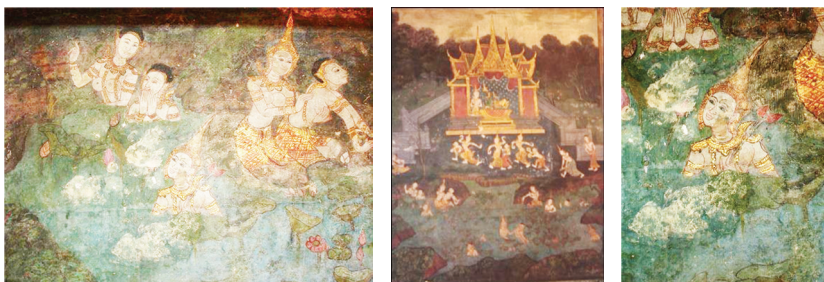
แต่บางครั้งก็มีบางงานซึ่งออกมาอุจาดตาอย่างกรณีที่พระครูกลิน
สังวร ผู้ดูแลการเขียนภาพจิตรกรรมฝาผนังอุโบสถวัดทองนพคุณ ซึ่งเสฐียร
รพงษ์ วรรณปก ราชบัณฑิตประจำประเทปรัชญาสาขาศาสนศาสตร์ พ.ศ. 2535
บรรยายว่า เป็นจิตรกรเอกยุคขรัวอินโข่ง วาดภาพฝาผนังอุโบสถวัด

เมื่อรัชกาลที่ 4 เสด็จฯ พระราชทานผ้าพระกฐิน ทอดพระเนตรภาพ
ฝีมือของพระครูกลินสังวรก็ทรงพอพระทัย ตรัสถามหาผู้วาด และทรงชื่นชม
ว่าเก่ง แต่เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรอีกมุมที่เป็นรูปสตรีเพศ ลักษณะเหมือน
“นางฟ้า” เล่นน้ำแล้ว พระองค์ไม่พอพระทัย ทรงดำหนิทำหนองว่าเปิดส่วน
มิบังควรให้เห็นอุจาดตาในสถานที่ทางศาสนา

เสฐียรพงษ์ วรรณปก อ้างอิงถึงบันทึกเหตุการณ์นั้นอันมีใจความส่วน
หนึ่งว่า “...จึงทรงพระราชดำริ จะใคร่สถาปนาเลื่อนพระครูกลินสังวรให้เป็น
พระญาณรังสี ที่พระราชาคณะ สำหรับพระอารามนั้น แต่ครั้นทรงพิเคราะห์
ไปในจิตรกรรมการเขียนผนังพระอุโบสถนั้น ราคายพระเนตรอยู่ห้องหนึ่ง ซึ่ง
เป็นห้องระหว่างประตูกลางและประตูเหนือหน้าพระอุโบสถ เขียนเป็นนนท
อุทยานในดาวดั่งสวรรค์ ก็ในนั้นอุทยานนั้นล้วนเกลื่อนกลาดดาษดาไปด้วย
นางเทพ นิกร อัสปรักญญา เดินไปมาแลชมต้นไม้ที่มีดอกมีผลบ้าง ลงอาบน้ำ
ในสุนันทโบกษณบ้าง

มีรูปุ่นวายอยู่ถึง 7 รูป คือรูปเปิดผ้านุ่งถึงตะโพก นุ่งถ่ายปัสสาวะ
บ้างเป็นรูปยืนแหวกผ้านุ่งข้างหน้า บ้างบางนางว่ายน้ำท่อนกลางตัวพันน้ำมา

ผ้านุ่งไม่มี บางนางขึ้นจากท่า ผลิตผ้าข้างหน้าแหวกอยู่จนถึงอุทรประเทศ บางนางผลิตผ้าข้างหลังเปิดเห็นตะโพกบางนางหกล้มผ้าหลุดลุ่ย (ภาพที่1-3)

ภาพที่ 1-3 ชื่อภาพ เจ็ดนางฟ้า

ภาพวาดจิตรกรรมไทย (บางส่วน) ของพระครูกลืนสังวร

ณ วัดทองนพคุณ ถนนสมเด็จเจ้าพระยา แขวงคลองสาน เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร

ที่มา : <https://www.facebook.com> (22/04/2563)

รูปภาพสตรีต่างๆ ถึง 7 รูปที่เขียนไว้ดังนี้ ก็เป็นรูปนางสวรรค์ล้วน
 ประดับประดามงกุฏ เป็นรูปภาพพระบายอย่างดี มีใช้เป็นของเล่นที่ห้องนั้นอยู่
 เบื้องหน้าพระอุโบสถ ตรงพระพักตร์พระประธาน ตรงที่เสด็จไปประทับ หรือ
 เมื่อพระสงฆ์จะมาชุมนุมกันทำสังฆกรรมอุโบสถกรรมก็ต้องแลดูรูปนั้นอยู่
 จนสังฆกรรมเลิก ก็รูปภาพนางสวรรค์แปลกตา 7 รูปนี้ พระครูกลืนสังวร
 ให้การเขียนหรือช่างเขียนไปเอง ถ้าให้การเขียนนั้นจะเป็นประโยชน์ เป็น
 ปริศนาธรรมทางสังเวช หรือทางเลื่อมใสอย่างไร จึงเขียนไว้ ถ้าช่างเขียนไป
 เองช่างเขียนนั้นเป็นคนดีหรือเสียจริต ถ้าเสียจริต ทำไมจึงเขียนรูปภาพพระบาย
 ได้งามได้ดี”

นิวัติ กองเพียร (2541) อธิบายต่อมาว่า ถึงกับมีพระราชโองการให้แก้ไขไม่ให้จุจาดตา อย่างไรก็ตาม เมื่อตรวจสอบผลงานอื่นที่เชื่อว่าเขียนขึ้นในสมัยเดียวกัน ก็ยังคงปรากฏให้เห็นอยู่ต่อมา เช่นวัดบางยี่ขัน หรือวัดอื่นก็ไม่ได้ถูกลบทิ้ง แต่ก็อาจเป็นได้ว่าช่างเขียนสร้างผลงานไม่จุจาดตาต่อผู้มาทำบุญ และเหมาะสมกับเรื่องราว

ภาพวาดที่วัดบางยี่ขันนั้นปรากฏบนผนังพระอุโบสถ โดยนิวัติ กองเพียร ชี้จุดว่า หากเข้าไปในพระอุโบสถวัดบางยี่ขัน ริมแม่น้ำเจ้าพระยา แล้วหันหน้าเข้าหาพระประธาน ผนังด้านซ้ายมือห่างประตูไปประมาณ 2 เมตร หันหน้าเข้าหาผนังแล้วแหงนหน้าขึ้นเล็กน้อยก็จะเห็นภาพ “เชิงสังวาส” รูปเดียวในที่แห่งนี้ได้

ภาพวาดเป็นชายหญิงกำลังเสพสังวาสด้วยท่าปกติบนศาลา ฉากหน้าเป็นกำแพง ฉากหลังเป็นผนังกำแพง บนภาพเห็นดวงตาของหญิงสาวโผล่พื้นมาแค่ข้างเดียว ให้อารมณ์ทั้งหฤหรรษ์และระคนกลัว บอกอารมณ์ได้อย่างน่าชื่นชม ส่วนตาของฝ่ายชายก็เขม็ง ขณะที่การใช้สีฟ้าอ่อนบนหัวส่วนที่ไม่มีผม เป็นสีหนังหัวที่เพิ่งโกนผมออกใหม่ก็แสดงให้เห็นถึงความเชี่ยวชาญในการใช้สีธรรมชาติเมื่อเป็นสีฟ้าอ่อนจุดเดียวแต่ก็ดูกลมกลืนสวยงาม วัดบางยี่ขัน สร้างในสมัยรัชกาลที่ 3 มีร่องรอยว่าอาจเก่าแก่มาตั้งแต่สมัยธนบุรีหรืออาจไปถึงอยุธยา โดยภาพเขียนบนฝาผนังทั้ง 4 ด้าน ผู้เชี่ยวชาญเชื่อว่าเป็นฝีมือ คงเป๊ะ ครูที่ยิ่งใหญ่ในสมัยนั้น แต่คาดว่าเขียนแค่บางตอน ไม่ได้เป็นผู้เขียนทั้งหมด (ศิลปวัฒนธรรม, 2563 : ออนไลน์)

วัดบางยี่ขัน สร้างในสมัยรัชกาลที่ 3 มีร่องรอยว่าอาจเก่าแก่มาตั้งแต่สมัยธนบุรีหรืออาจไปถึงอยุธยา โดยภาพเขียนบนฝาผนังทั้ง 4 ด้าน ผู้เชี่ยวชาญเชื่อว่าเป็นฝีมือ คงเป๊ะ ครูที่ยิ่งใหญ่ในสมัยนั้น แต่คาดว่าเขียนแค่บางตอน ไม่ได้เป็นผู้เขียนทั้งหมด (ศิลปวัฒนธรรม, 2563 : ออนไลน์)

ไม่เพียงแต่การสร้างสรรค์ผลงานทางด้านจิตรกรรมฝาผนัง ที่เกิดขึ้นภายในวัดวาอารามต่างๆในประเทศไทยแล้ว และผลงานศิลปะอีโรติกในประเทศไทยจากในอดีตสู่ปัจจุบันพบว่า ได้มีศิลปินคนสำคัญที่ได้รับการยอมรับให้เป็นศิลปินที่มีผลงานโดดเด่นในด้านการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านจิตรกรรม และเป็นศิลปินที่เป็นนักเคลื่อนไหวทางสังคมคนสำคัญคนหนึ่งในประเทศไทย ในการนำเสนอการสร้างสรรค์ผลงานอีโรติกอาร์ตที่สร้างปรากฏการณ์ทางสังคมเกี่ยวกับเรื่องเพศ ที่สะท้อนในงานจิตรกรรม โดยใช้เรื่องราวในทางเพศแสดงออกมาอย่างชัดเจนในช่วงเวลาหนึ่ง คืออาจารย์วสันต์ สิทธิเขตต์ ศิลปินศิลปินปี2550 ได้กล่าวถึงผลงานของตนเองที่สะท้อนเรื่องราวทางเพศได้อย่างน่าสนใจว่า “การเขียนรูปของผมในการแสดงออกทางเพศให้เป็นธรรมดา ให้เป็นเรื่องทางธรรมชาติไม่ได้เป็นเรื่องที่ต้องห้ามอะไร แต่เพียงแต่ว่าพอเราแสดงออกมาคนก็จะมองว่าลามกจกเปรตก็มี เพียงแต่เราไม่ได้สนใจสิ่งเหล่านั้น ที่เราทำเพราะเราเชื่อว่าถ้าเราปลดปล่อยทางเพศ ได้มีความเข้าใจชีวิต เพราะชีวิตคือความเหงา และเดียวดายของมนุษย์ได้หายไป”

ภาพที่ 4-5 ผลงานของ อ.วสันต์ สิทธิเขตต์

ผลงานจิตรกรรมบางส่วนในสมบัติเพิ่มพูน แกลเลอรี

ที่มา : [http://www.sombatpermpoongallery.com\(22/04/2563\)](http://www.sombatpermpoongallery.com(22/04/2563))

ศิลปะแนวเซ็ทส์ของอาจารย์วสันต์ เน้นการหยิบยกประเด็นทางสังคม มาเผยแพร่สู่สาธารณชนแบบตรงไปตรงมาเพื่อกระตุ้นให้ประชาชนเกิด การคิดวิเคราะห์และนำไปสู่การแก้ไขปัญหา หลายคนวิพากษ์วิจารณ์ผลงาน ของอาจารย์วสันต์ว่าสติเฟื่อง หรือบ้าไร้เปล่าที่สร้างสรรค์ผลงานออกมาใน รูปแบบนี้ โดยอาจารย์ว่าได้กล่าวว่า เมื่อเราสร้างสรรค์ผลงานศิลปะคือการ ยืนยันความเชื่อ เราไม่ได้ทำเพื่อเซ็ทส์ แต่เราทำเพื่อให้มนุษย์ได้ผ่าตัดตัวเอง คุณจะได้เข้าใจชีวิต และอยู่ในโลกนี้ได้เพื่อจะทำอะไรบางอย่างที่จะ เปลี่ยนแปลงสังคม เป้าหมายทางศิลปะคือการอยากให้คนตื่นขึ้นมา เพราะ ผมเป็นคนที่คิดงานและสร้างสรรค์งานแบบตรง เพราะผมเชื่อว่าสังคมแบบ ไทยๆ กับคนที่ยังไม่กล้าเผชิญกับความจริง มันยังไม่สามารถแก้ปัญหาอะไร ได้ ก็จะหลบปัญหาไปเรื่อยๆ ผมจึงคิดว่าเราน่าจะเผชิญกันตรงๆ กับปัญหา แล้วหันมาพูดกันตรงๆว่าคุณต้องการอะไร เพื่อจะได้เข้าใจกัน และให้สังคม ได้แก้ปัญหาคลายไปได้” และในการนำเสนอผลงานในประเทศไทยนั้น ในยุค ปัจจุบันก็ยังคงพบว่า ศิลปินยังไม่สามารถแสดงออก หรือนำผลงานไปจัดแสดง ในสถานที่ต่างๆได้อย่างเปิดเผย และยังไม่ได้รับการสนับสนุนเท่าที่ควร จึงเป็นการปิดกั้นแนวความคิดในด้านการแสดงออกทางเรื่องเพศ สำหรับสังคม ไทยยังดูเป็นเรื่องที่ไม่ค่อยกล้ายอมรับ และไร้ผู้สนับสนุนผลงาน ทางออก ของศิลปินไทยคือการนำผลงานไปจัดแสดงที่ต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ (บทสัมภาษณ์ : ปรากฏการณ์ข่าวจริง ศิลปะเพื่อการเคลื่อนไหวสังคม 2560)

ผลงานสำคัญศิลปะอีโรติกเชิงวัฒนธรรมในประเทศไทยญี่ปุ่น

ศิลปะประเภทนี้มีชื่อเรียกว่า ‘ซุงกะ’ หรือศิลปะเชิงสังวาสของ ญี่ปุ่น ซึ่งเป็นหนึ่งในแขนงของศิลปะแบบประเพณีที่เรียกว่า อุกิโยเอะ โดยส่วนใหญ่จะถูกทำขึ้นมาด้วยกระบวนการของภาพพิมพ์ที่พิมพ์จาก

แม่พิมพ์ไม้ มีส่วนน้อยที่จะทำเป็นภาพวาดม้วน ซึ่งมีมาก่อนยุคของ อูกิโอเอะ โดยซุงกะแปลตรงตัวได้ว่า ‘Spring Pictures’ หรือ ‘ภาพฤดูใบไม้ผลิ’ ซึ่งเป็นคำสุภาพที่หมายถึงภาพของการร่วมเพศนั่นเอง

ซุงกะ เป็นผลิตผลในช่วงศตวรรษที่16-19 โดยถูกนำมาใช้เพื่อการตอบสนองความต้องการทางโลกีย์ เพื่อกระตุ้นร่ำอารมณ์ทางเพศหรือ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง แต่ก็เชื่อว่าภาพซุงกะเหล่านี้จะสามารถนำมา แสดงให้เห็นกันอย่างโจ่งแจ้ง เพราะเรื่องเพศไม่ใช่อะไรที่จะเอามาแสดงหรือ อวดกันได้อย่างเปิดเผย

ถึงจะไม่มีหลักฐานแน่ชัดว่าภาพซุงกะนั้นใช้สำหรับผู้ชายหรือผู้หญิง ในการสร้างจินตนาการทางเพศ แต่ภาพ

ซุงกะประมาณปี ค.ศ. 1810 ที่วาดภาพผู้หญิงที่นำภาพเชิงสังวาสไว้ ได้หมอน แลวนอนหลับฝันถึงการร่วมเพศ โดยไม่รู้ตัวว่ามีคนแอบดูร่างกาย ส่วนล่างที่ผ้าผ่อนกระจัดกระจายจนเปิดทุกอย่างให้เห็นโล่งแจ้งอยู่ แต่อย่างไร ก็ดี ภาพซุงกะเหล่านี้ก็ไม่แน่ว่าจะใช้คู่มือสำหรับการประกอบกามกิจ เพราะมีการเล่ากันว่าใครที่พยายามเลียนแบบท่าสังวาสในซุงกะ มักจะประสบกับ ปัญหาเส้นพลิก เคล็ดขัดยอก กันถ้วนหน้า

เดิมทีเชื่อกันว่าซุงกะได้แรงบันดาลใจมาจากภาพวาดในตำรา เวชศาสตร์จีนโบราณที่พัฒนามาเป็นภาพเชิงสังวาสในเวลาต่อมา ในขณะที่ รากศัพท์ของคำว่า ซุงกะ นั้นมาจากรูปย่อของคำว่า ซุงเคียวอิิกะ คำสะกด แบบญี่ปุ่น ของภาพวาดจีน 12 ม้วนที่พรรณนาถึงท่าสังวาสต่างๆ ที่องค์ชาย จินต้องบำเพ็ญปฏิบัติเพื่อความสมดุลของหยินหยาง ส่วนในญี่ปุ่น ต้องย้อน กลับไปถึงยุคเอโดะ ภาพซุงกะได้ปรากฏอยู่ในชนชั้นสูงอย่างราชสำนัก ใน รูปแบบของภาพวาดม้วนที่เล่าเรื่องอื้อฉาวทางเพศในราชสำนักหรือใน สำนักสงฆ์ โดยมีตัวละครเป็นข้าราชการและบรรดาพระนั่นเอง (ภาพที่6)

ภาพที่ 6 มียากาวะ อิซโซ (宮川 一笑 Miyagawa Issho, 1689 – 1780)

A tryst between a young man and a boy (1750)

ภาพวาดม้วนในชุด Spring Pastimes ที่แสดงภาพการร่วมเพศระหว่างชายฉกรรจ์กับเด็กหนุ่ม
ที่มา : <https://thematter.co/> (25/04/2563)

ภาพซุงกะได้รับความนิยมสูงสุดในยุคเอโดะ (1603 - 1867) ด้วย
อานิสงส์ของเทคนิคการพิมพ์จากแม่พิมพ์ไม้ในสมัยนั้นที่พัฒนาเป็น
อย่างมาก ทำให้ซุงกะมีการผลิตเป็นจำนวนมากและมีราคาถูก โดยขายเป็น
แผ่นๆ คล้ายใบปลิว หรือเย็บรวมเป็นเล่มหนังสือ ที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับวิถีชีวิต
ทางโลกย์และกามารมณ์ของคนเมือง โซนิน (ชนชั้นพ่อค้าหรือ
ช่างฝีมือ) เกอิชา, โอयरัน (นางโลม), คาบูกิ, นักแสดงตลกกินรำกิน บางครั้งก็
มีชนชั้นสูงและชาวต่างชาติ, เรื่องราวในสถานบันเทิงเรีงมย์, การเสพสังวาส
ของชายหญิง, หญิงหญิง, ชายชาย, คนกับสัตว์ สิ่งของ, คนกับภูติผี
ปิศาจ, เซ็กซ์แบบพันธนาการมดโยง, การบังคับขืนใจ, การสำเร็จ

ความใคร่, เซ็กส์แบบเดี่ยว, แบบคู่, แบบสามคนอลเวง, แบบหลายคน ครั้นเสร็จ ไปจนถึงแฟนตาซีทางเพศอันหลากหลาย ถูกถ่ายทอดผ่านชุงกะ เหล่านี้อย่างวิจิตรพิสดาร วิถีการ ไปจนถึงแปลกประหลาดอัศจรรย์พันลึกเลยก็มี ซึ่งภาพพิมพ์ชุงกะเหล่านี้ก็มีชื่อเรียกว่ามาคุระ (หมอน) นูระ (เปียก) และ วาโรเอะ (ภาพชวนหัว) ตามแต่ศิลปินและผู้บริโภคจะเรียกขานกันไป ซึ่งก็ล้วนแล้วแต่แฝงนัยยะทางเพศทั้งสิ้น

ภาพที่ 7 โทริอิ คิโยนาเกะ (Torii Kiyonaga): Bathhouse Women ในยุคเอโดะ
ที่มา : [https://thematter.co/ \(25/04/2563\)](https://thematter.co/ (25/04/2563))

ลักษณะอันโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์อีกประการของซุงกะ ก็คือการวาดภาพอวัยวะเพศชายหญิงขนาดใหญ่มหึมาเกินจริง จนบางครั้งดูเท่ากับศีรษะเลยทีเดียว ซึ่งการวาดในลักษณะนี้นอกจากจะเป็นการเน้นย้ำเนื้อหาทางเพศให้ชัดเจนจะแจ้งแล้ว อวัยวะเพศอันใหญ่โตเกินจริงยังเป็นตัวแทนของ ‘ใบหน้าที่สอง’ ที่แสดงออกถึงความปรารถนาภายในส่วนลึกของผู้คนที่ถูกซ่อนไว้ภายใต้ใบหน้าปกติในการดำเนินชีวิต และปฏิบัติภาระหน้าที่ในชีวิตประจำวัน ดังนั้นมันจึงมีขนาดเท่ากับใบหน้าหรือศีรษะ และอยู่ในตำแหน่งที่ใกล้เคียงกันอย่างผิดธรรมชาติ เพื่อแสดงถึงสภาวะอันกลืนไม่เข้าคายไม่ออกของคนเหล่านั้นนั่นเอง

ถึงแม้ซุงกะจะถูกแบนหลายครั้งในบางยุคสมัย จนต้องผลิตกันหลบบๆ ซ่อนๆ ใต้ดิน จึงอาจมองได้ว่ามันไม่ต่างอะไรกับหนังสือโป๊ในยุคโบราณ แต่อย่างไรก็ดีศิลปินอุกิโยเอะแทบทุกคนล้วนทำซุงกะออกมาในช่วงหนึ่งของอาชีพการงานทั้งสิ้น ซึ่งมันก็ไม่ได้ทำให้คุณค่าการเป็นศิลปินของพวกเขาลดน้อยถอยลงแต่อย่างใด เพราะญี่ปุ่นในสมัยนั้นยังไม่มีค่านิยมหรือจริยธรรมทางเพศแบบคริสเตียน ภาพสังวาสของญี่ปุ่นก็เลยไม่ได้ถูกจัดให้อยู่ในฐานะของภาพลามกอนาจาร (Pornography) แต่เป็นเพียงแค่เรื่องทะเล่ถึงตึงตังเสียมากกว่า ซึ่งภาพซุงกะเหล่านี้ก็มีคุณค่าในเชิงศิลปะไม่แพ้อุกิโยเอะในรูปแบบอื่นๆ เลย

ศิลปินภาพซุงกะที่โดดเด่นก็มีอาทิจิ อุตามาโร หรือ คิตะกาวะ อุตามาโร ภาพซุงกะของเขามีความโดดเด่นด้วยรายละเอียดของรูปร่างหน้าตาที่งดงามลงตัวของคู่รักหญิงชาย เสื้อผ้าอาภรณ์ที่มีสีสันลวดลายสวยงามวิจิตรและลีลาการกึ่งที่วาบหาวมรัญจวนและเรื่องราวเพื่อผ่นประโลมโลกทางเพศ ผลงานที่โด่งดังที่สุดของเขาคือ อุตามาคูระ หรือ กวีข้างหมอน หนังสือ

รวมภาพพิมพ์ซุงกะและบทกวีเชิงสังวาส 12 ภาพ ที่แสดงภาพกิจกรรมอันเปิดเผยจะแจ้งแต่ก็วิจิตรบรรจง (ภาพที่ 8)

ภาพที่ 8 อุตามาโร : Poem of the Pillow (1788)

ภาพจาก : en.wikipedia.org

ที่มา : [https://thematter.co/ \(25/04/2563\)](https://thematter.co/ (25/04/2563))

ศิลปินซุงกะที่โด่งดังและเป็นที่รู้จักที่สุดก็คือ โอะคุไซ หรือ คัทซึชิคะ โอะคุไซ ผู้ที่นอกจากจะเป็นปรมาจารย์แห่งภาพอุกิโยเอะแล้ว ด้วยผลงานภาพเชิงสังวาสที่พร้อมด้วยรายละเอียดและองค์ประกอบอันงดงามเปี่ยมสุนทรียะชั้นครูและบทกวีอันจะแจ้งและวิจิตรพิสดารพันลึก ทำให้เขายังเป็นปรมาจารย์แห่งภาพซุงกะอีกด้วย

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาพ The Dream of the Fisherman's Wife (1814) หรือที่รู้จักในชื่อ ‘นักประดาน้ำและหมึกยักษ์’ เป็นภาพพิมพ์จากแม่พิมพ์ไม้ที่แสดงถึงการร่วมเพศระหว่างคนกับสัตว์ (zoophilia) งานชุดนี้ถูกทำขึ้นในช่วงที่เขาอายุ 50 กว่าปี ซึ่งเขาเลิกใช้ชื่อเดิมและเปลี่ยนเป็นชื่อ ไตโตะ รวมถึงผลิตงานที่มีลายเซ็นว่า คัทซึชิคะ โอะคุไซ ไตโตะ อันเป็นชื่อที่คน

รู้จักกันในปัจจุบัน (ทำให้คนเรียกช่วงเวลานี้ของเขาว่า “ยุคโตโตะ”) โดยเขาทำหนังสือรวมภาพเชิงสังวาสหรือชุงกะซุด Kinoe no Komatsu (ต้นสนวัยเยาว์) ขึ้นในช่วงปี 1814 ซึ่งเป็นหนังสือชุงกะที่โด่งดังที่สุดของโฮะคุไซ ซึ่งภาพนี้ก็เป็นภาพที่โด่งดังที่สุดในหนังสือเล่มนี้ด้วย นี่ไม่ใช่ช่วงแรกที่เขาทำงานในหัวข้อนี้ แต่ในยุคนี้โฮะคุไซมีพัฒนาการอันยิ่งใหญ่ทั้งในด้านของคุณภาพและปริมาณของงานภาพพิมพ์เชิงสังวาส ซึ่งเป็นหัวข้อที่โดดเด่นที่สุดอย่างหนึ่งของเขา และอย่างที่บอกว่าด้วยความที่สังคมในยุคนั้นยังไม่มีค่านิยมหรือจริยธรรมแบบคริสเตียนที่ต้องมีความอับอายหรือรู้สึกผิดเกี่ยวกับเรื่องเพศ เพราะมันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน ดังนั้นภาพกิจกรรมทางเพศจึงสามารถเชื่อมโยงกับกิจกรรมสามัญในชีวิตประจำวันอย่างการกินอาหาร ตกปลา ไปจนถึงกิจกรรมที่แฝงนัยยะทางเพศอย่าง การงมหอย หรือแม้แต่ภาพการร่วมเพศเองก็ตามที่ ทำให้ศิลปินสามารถถ่ายทอดเรื่องราวเหล่านี้ออกมาได้อย่างอิสระเสรี

ภาพที่ 9 โฮะคุไซ : The Dream of the Fisherman's Wife (1814)

ภาพจาก : en.wikipedia.org

ที่มา : <https://thematter.co/> (25/04/2563)

มันเป็นภาพของนักรบมหายศาร่างเปลือยเปล่าที่กำลังถูกเกี่ยวกระหวัดรัดรั้งเล่าโลมและเสพสมโดยหมึกยักษ์สองตัว ตัวเล็กกว่าทางซ้ายกำลังดูดดื่มริมฝีปาก และรัดรั้งยอดถันของเธอด้วยหนวด ในขณะที่ตัวใหญ่กว่าทางขวากำลังใช้หนวดรัดรั้งร่างกายและโลมเลียอวัยวะเพศของเธออยู่ (ภาพที่9)

ตัวหนังสือบนภาพบรรยายถึงความสุขทางเพศที่เธอและพวกมันได้รับจากการนี้ นักวิชาการศิลปะบันทึกไว้ว่าภาพนี้ได้แรงบันดาลใจมาจากตำนานพื้นบ้านของญี่ปุ่นที่เล่าเรื่องของสาวนักรบมหายศที่ดำน้ำลงไปโมยอัญมณีจากวังของเทพเจ้ามังกรใต้ทะเล ซึ่งโด่งดังอย่างมากในยุคเอโดะ

ภาพนี้เป็นต้นธารของงานศิลปะวัฒนธรรมแนวหนึ่งของญี่ปุ่นที่นำเสนอเรื่องราวเชิงสังวาสของมนุษย์กับสัตว์มีรยางค์ (Tentacle erotica) ซึ่งเป็นที่นิยมอย่างมากในวัฒนธรรมสมัยใหม่ของญี่ปุ่น อาทิเช่นใน อนิเมะ, มังงะ และอื่นๆ ผลงานชิ้นนี้ของโฮะคุไซส่งแรงบันดาลใจให้ศิลปินรุ่นหลังอีกมากมาย แม้แต่ศิลปินตะวันตกอย่าง เฟลิเซียน รอปส์ (Félicien Rops), ออگุสต์ โรแดง (Auguste Rodin), หลุยส์ อู๊ก็อก (Louis Aucoc), แฟร์ นองด์ นอฟฟ์ (Fernand noppf) และ พาโบล ปิกัสโซ่ เป็นอาทิ ซึ่งปิกัสโซ่เอง ก็เคยวาดภาพ นักประดาน้ำและหมึกยักษ์ ในเวอร์ชันของตัวเอง และถูกนำไปจัดแสดงเคียงคู่กับภาพต้นฉบับของโฮะคุไซในนิทรรศการ ‘แรงบันดาลใจของศิลปินญี่ปุ่นในยุคศตวรรษที่ 19 ต่อผลงานของ ปิกัสโซ่’ ในปี 2003 อีกด้วย หรือ ยานากาวะ ชิเกโนบุ (Yanagawa Shigenobu) ลูกศิษย์ ลูกเขย และลูกบุญธรรมของปรมาจารย์โฮะคุไซ ผู้มีฝีมือเลื่องลือในการวาดภาพเกอิชาและบทอัศจรรย์ของเหล่านางโลมด้วยสีส้นและเส้นสายที่เปี่ยมอารมณ์รุ่มรวยจนชวนใจเป็นอย่างยิ่ง (ภาพที่10)

ภาพที่10 ยานากาว่า ชิเกโนบุ : Man and woman making love (1820)

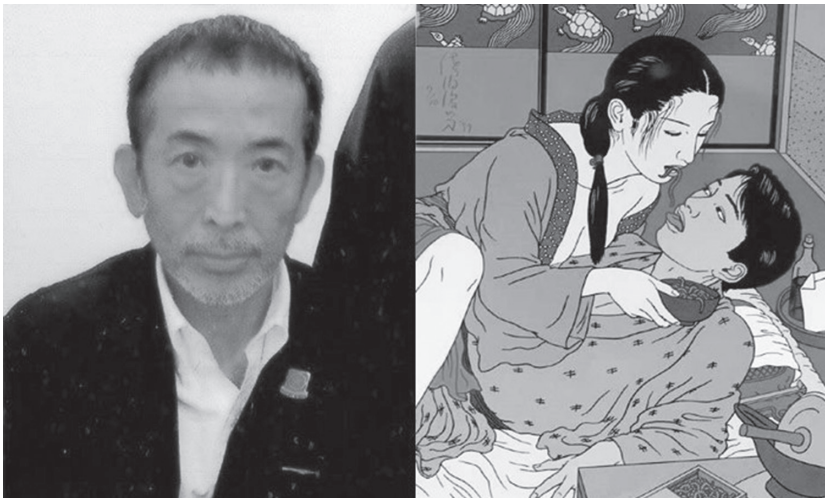
ภาพจาก en.wikipedia.org

ที่มา : <https://thematter.co/> (25/04/2563)

ซุงกะส่งอิทธิพลสืบเนื่องมาถึงยุคโชวะและเฮเซไปจนถึงยุคสมัยใหม่ ในทางหนึ่งมันพัฒนามาเป็นรูปแบบของสื่อเชิงสัจวาสที่เป็นที่รู้จักกันทั่วโลกอย่าง เฮนไต รวมถึงส่งอิทธิพลในเชิงสุนทรียะต่อศิลปินรุ่นหลังอีกมากมาย (ภานุ, 2563 : ออนไลน์)

และถ้าจะกล่าวถึงศิลปินที่มีผลงานด้านอีโรติกจำนวนมาก และเป็นศิลปินที่มีชื่อเสียงในประเทศญี่ปุ่นอีกท่านหนึ่งที่มีอิทธิพลกับคนดูผลงานศิลปะในด้านนี้ ได้แก่ โทชิโอะ ซาเอกิ (Toshio Saeki) (ภาพที่11) เขาเกิดในปี พ.ศ. 2488 ในเมืองมียาซากิ หลังจากนั้นมาใช้ชีวิตจนถึงวัยรุ่นที่โอซาก้า แล้วก็ย้าย

ไปอยู่โตเกียวตอนอายุ 24 ปี เขาเป็นคนมีพรสวรรค์ในการวาดภาพ และภาพที่เขาชอบวาดจะเป็นภาพแนวอีโรติก เมื่อพูดถึงงานภาพวาดแนวอีโรติกหลายคนคงนึกถึงงานในแนวเซ็กซี่ เสื้อผ้าน้อยชิ้น เห็นเนินอก เห็นร่องก้นของผู้หญิง เห็น six pack ของผู้ชาย วาบหวิวดูแล้วเกิดอารมณ์ทางเพศขึ้นมา แต่งานของซาเอากิกลับไม่ยั่วยุอารมณ์ทางเพศแม้แต่น้อย กลับออกไปทางสยองขวัญส่นประสาทมากกว่า เขานิยมวาดงานแนวอีโรติกปนสยองขวัญ โดยเนื้อเรื่องในภาพจะเป็นคนมีเซ็กส์กับภูตผีญี่ปุ่น ไม่ว่าจะเป็นหญิงสาวกับปีศาจผู้ชาย หรือผู้ชายกับผีสาวในตำนาน (ภาพที่12)

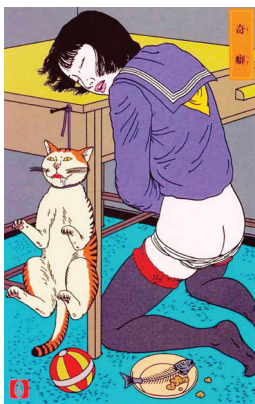
ภาพที่11 ศิลปิน โทชิโอะ ซาเอกิ (Toshio Saeki)

ภาพที่12 ภาพผลงานลายเส้นชุดอีโรติก

ที่มา [https://www.sanook.com/\(22/04/2563\)](https://www.sanook.com/(22/04/2563))

ด้วยลายเส้นที่เรียบง่ายของซาเอกิ รวมถึงมุกตลกแบบโหดร้ายสยองขวัญ ปนกับภาพเปลือยเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้คนชื่นชอบในผลงานของเขา ภาพของเขาประกอบไปด้วยการกระตุ้นการยั่วซึ่งมาจากความเชื่อเรื่องข้อห้ามทางเพศต่างๆ ในประเทศญี่ปุ่น รวมถึงความรักและความปรารถนาที่มีอยู่ภายในตัว “ผมอธิบายตัวตนของผมในภาพ ซึ่งไม่สามารถบรรยายภาพเหล่านั้นออกมาเป็นตัวหนังสือได้” งานภาพวาดของซาเอกินั้นให้แรงบันดาลใจทางศิลปะและให้มุมมองใหม่เกี่ยวกับเรื่องเพศของชาวญี่ปุ่น จนในช่วงปี 2503 เขาได้รับฉายาว่าเป็น “The Godfather of Japanese Erotica” เจ้าพ่อแห่งวงการอีโรติกของญี่ปุ่น เลยทีเดียว

ซาเอกียังคงได้รับการยกย่องจากนานาชาติอย่างต่อเนื่อง โดยมีการจัดนิทรรศการในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาในหลายประเทศทั่วโลกเช่นอังกฤษ ฝรั่งเศส อิสราเอล อเมริกา แคนาดา ฮองกงและไต้หวัน (MGR, 2563 : ออนไลน์)

ภาพที่ 13-15 ศิลปิน โทชิโอะ ซาเอกิ (Toshio Saeki)

ภาพผลงานลายเส้นชุดอีโรติกที่มีชื่อเสียง

ที่มา [https://www.sanook.com/\(22/04/2563\)](https://www.sanook.com/(22/04/2563))

ผลงานสำคัญศิลปะอีโรติกเชิงวัฒนธรรมในประเทศอินเดีย ได้แก่ กามสูตร หรือ กามาสูตรา (Kama Sutra) ตำราศิลปะแห่งรัก ที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าเป็นผลงานมาตรฐานที่วาดด้วยความรักในวรรณคดีสันสกฤต เขียนโดย วาตสยายน (วาต-สยา-ยะ-นะ) โดยคัมภีร์เล่มนี้มีชื่อเต็มว่า “วาตสยายน กามสูตร” (คัมภีร์ว่าด้วยความรักของวาตสยายน) มีความสำคัญในด้านสังคมวิทยา และแพทยศาสตร์ ด้วยคัมภีร์กามสูตร เป็นคำสอนสำหรับหญิงชายที่ให้ความรู้ด้านเพศศึกษาอย่างครบถ้วน ละเอียดลออย่างน่าอัศจรรย์

1. กามสูตร (The Kama Sutra) คือคัมภีร์อินเดียโบราณว่าด้วยพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์ เชื่อกันว่า ‘วาตสยายน’ เป็นผู้เขียน เขาน่าจะมีชีวิตอยู่ราวๆ คริสต์ศตวรรษที่ 14 แถบเมืองพาราณสี

2. กามสูตรไม่ได้มีแค่เรื่องเซ็กส์ แต่ยังพูดถึงศีลธรรมและหลักปฏิบัติทางเพศของอินเดียโบราณด้วย

3. กามสูตรประกอบด้วยโคลก 1,250 บท แบ่งเป็น 7 ภาค 14 ตอน 36 บท ว่าด้วยการจำแนกประเภทสตรี, การจูบ การเล้าโลม, ทำร่วมเพศ, การแต่งงาน, การมีคู่และศีลธรรม, นางคณิกา และการสร้างเสน่ห์ให้ตัวเอง

4. นั่นหมายความว่า คัมภีร์กามสูตรมีเพียง 20% เท่านั้นที่วาดด้วยเรื่องเซ็กส์แบบเพียวๆ

5. คัมภีร์พูดถึงทำร่วมเพศไว้ทั้งหมด 64 ท่า แบ่งเป็น 8 วิธี แต่ละวิธีมี 8 ท่า ซึ่งในคัมภีร์เรียกมันว่า “ศิลปะทั้ง 64”

6. วาตสยายนเชื่อว่า เซ็กส์ไม่ใช่เรื่องผิด แต่การกระทำที่ผิดศีลธรรมเท่านั้นที่เป็นบาป

ภาพที่ 16-17 คัมภีร์กามสูตร

ที่มา : ([https://www.bkkvariety.com/\(22/04/2563\)](https://www.bkkvariety.com/(22/04/2563)))

7. ท่วงท่าทั้งหลายในคัมภีร์ ไม่เหมาะกับคนที่เป็นโรคกระดูกและข้อ
8. การกีดหรือข่วน ก็เป็นเคลือบการเพิ่มรสชาติแห่งเช็กส์อย่างหนึ่ง
ที่คัมภีร์แนะนำไว้ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ฟัน มือ และเล็บต้องสะอาดด้วย
9. สูตรยาบำรุงเช็กส์ที่ระบุในกามสูตรก็คือ เอาไขนกกะจอกมาต้ม
ในนมจนเดือด แล้วผสมในเนยเหลวและน้ำผึ้ง มันจะช่วยสร้างพลังมาศึกให้
ท่านสุภาพบุรุษทั้งหลาย
10. วิธีจูบมี 10 วิธี ทั้งการจูบแบบแผ่วเบา จูบแบบจริงจัง จูบแบบ
เน้นการสัมผัส จูบด้านตรง จูบแบบบิตปาก จูบแบบบิตขี้ ฯลฯ ซึ่งเราสามารถ
ดัดแปลงการจูบได้มากกว่า 40 ท่า (บางกอกวไรตี้, 2563 :ออนไลน์)

ชะขุรโห วิหารอิโรติก : ศิลปะกามสูตรแห่งการหลุดพ้น

ชะขุรโห (Khajuraho) เป็นสถาปัตยกรรมทางศาสนาที่พิเศษแตกต่างจากที่อื่นๆ คือ มีการประดับประดากรรมภาพสตรีเปลือยกาย และการมีเพศสัมพันธ์จากกามสูตรอย่างเปิดเผย ซึ่งเป็นสถาปัตยกรรมผสมผสานระหว่างศาสนาฮินดูและเซน (Jain) สร้างขึ้นเมื่อประมาณพันปีก่อน ระหว่างปี ค.ศ. 950-1050 ในการอุปถัมภ์ของกษัตริย์ราชวงศ์จณฑล ที่เป็ใหญ่ในภาคกลางของอินเดีย สำหรับศาสนาเซน เกิดขึ้นในอินเดียมานาน และดำรงสถานะเป็นศาสนาหนึ่งในอินเดียจนถึงทุกวันนี้

วิหารที่งดงามโอ่อ่า ทั้งรูปทรงและรูปแกะสลักจำนวนมาก ตั้งอยู่ใกล้กับหมู่บ้าน ชะขุรโห จึงได้ชื่อตามนั้น รูปแกะสลักหินประดับวิหารสะท้อนให้เห็นความคิดสร้างสรรค์ และความชำนาญงานศิลปะชั้นสูงของศิลปินสมัยนั้น ซึ่งสามารถแกะสลักหินให้สวยงามอ่อนช้อย และมีชีวิตชีวน่าอัศจรรย์ แรกสร้างวิหารมีจำนวน 85 หลัง กาลเวลาทำลายวิหารพังเสียหายเป็นส่วนใหญ่หลงเหลือมาถึงปัจจุบันเพียง 22 หลัง แต่ยังคงพอเพียงเป็นประจักษ์พยานงาน

ศิลปกรรมที่ยิ่งใหญ่่อลังการ ทั้งยังสื่อชนบประเพณี ความเชื่อของชนชาติอินเดียชัดเจน

ความแตกต่างจากวิหารทั่วไป คือ องค์วิหารยื่นตะหน่น ปราศจากกำแพงล้อมรอบ ตั้งอยู่บนฐานอิฐสูงแข็งแรง เป็นสถาปัตยกรรมที่ก่อสร้างรวมกันเป็นหมู่อย่างมีเอกภาพ เพดานแกะสลักลวดลายประณีต มีเสาค้ำยันหลังคา 4 ต้น บัวหัวเสาแกะสลักอย่างพิถีพิถัน (ภาพที่18-19)

ภาพที่18-19 ขะจุรโฮ (Khajuraho) สถาปัตยกรรมทางศาสนาของประเทศอินเดีย
ที่มา : [https://travel.mthai.com/ \(25/04/2663\)](https://travel.mthai.com/ (25/04/2663))

ด้านบนและฐานล่างของเสาแกะสลัก เป็นรูปคนแคระ และสัตว์ในเทพนิยายมีหัวและปีกเป็นอินทรี มีร่างเป็นสิงโต ตรงกลางเสาแกะสลักนางอัปสรทรวดทรงอรชรจำวนนับพันนับหมื่นประดับรอบวิหารทุกหลัง บรรดานางสวรรค์แสดงอารมณ์ออกทางสีหน้า และวางท่าราวกับชูเปอร์โมเดลยุคปัจจุบัน สะท้อนจินตนาการและความสามารถในการถ่ายทอดของศิลปิน ถือเป็นงานศิลปกรรมชิ้นเอก ชาวอินเดียในสมัยนั้น ยึดมั่นศรัทธาลัทธิตันตระ ซึ่งเชื่อว่าความพึงพอใจกิเลสทางโลก จะช่วยยกจิตใจและนำพาจิตวิญญาณไปสู่ความหลุดพ้น รูปแกะสลักแสดงความรักใคร่จึงปรากฏทั่วไป

รูปแกะสลักกามสูตร สร้างขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์จำเพาะ เนื่องมาจากคำว่า “กาม” ในภาษาสันสกฤตยังหมายถึง การดำเนินชีวิตอันเหมาะสมของผู้ชายด้วย ตามหลักวิถีการดำเนินชีวิตของฮินดู ซึ่งกำหนดให้เด็กชายรักษาศีลพรหมจรรย์ในวัยอันบริสุทธิ์ เพียรศึกษาศาสตร์แห่งความรักใคร่ เพราะการมารณเป็นส่วนหนึ่งของการครองเรือน จึงพร้อมรับบทบาทผู้นำครอบครัว (ภาพที่20-21)

ภาพที่20-21 รูปแกะสลักหินกามสูตร

ที่มา : <https://travel.mthai.com/> (25/04/2663)

กำแพงหินด้านนอกของวิหาร ประดับประดาด้วยงานแกะสลักหินแบบนูนสูง บรรยายเรื่องราวเกี่ยวกับเทพเจ้าและเทวี ได้แก่ พระศิวะ และนางปารวตีซึ่งเป็นชายา พระวิษณุ และพระนางลักษมีผู้เป็นชายา พระพิฆเนศวร ในท่วงท่าร้ายรำ รูปแกะสลักนัคนดนตรีและนางรำ เป็นต้น ซึ่งดูลักษณะเหมือนจริง แสดงอารมณ์รู้สึกออกมาให้เห็น หากดูได้ยากจากสถาปัตยกรรมของวิหารอื่น วิหาร 12 หลังที่สร้างอุทิศถวายพระวิษณุ และพระศิวะทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือจัดว่ามีความสำคัญที่สุด เป็นที่ประดิษฐานแท่นบูชาภัณฑารวาสมหาเทวะขนาดใหญ่โตที่สุดในหมู่วิหาร แผนผังคล้ายกับจตุรัสกล แสดงให้เห็นถึงทักษะชั้นสูงในการออกแบบก่อสร้างวิหาร หลายร้อยปีหลังหมดยุครุ่งเรืองของราชวงศ์ สถาปัตยกรรมโบราณถูกทอดทิ้งให้รกร้างและเสื่อมโทรมลง

จวบจนราชनावีอังกฤษคนหนึ่งมาพบหมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้เมื่อปี ค.ศ. 1838 วิหารแห่งความรัก และกามารามณ์ของอินเดีย จึงเป็นที่รู้จักไปของคนทั่วโลก แม้ว่าสายตาของผู้คนในตอนแรก จะมองเป็นศิลปะที่อนาจารและแสดงถึงความเสื่อมของศีลธรรมมนุษย์ก็ตามที แต่ชาวอินเดีย ไม่มองประติมากรรมแนวอีโรติกเป็นเรื่องน่าอาย เพราะเชื่อกันมาแต่โบราณว่า กามสูตรเป็นมาตรฐานเพศศึกษาสืบทอดกันมาหลายพันปี

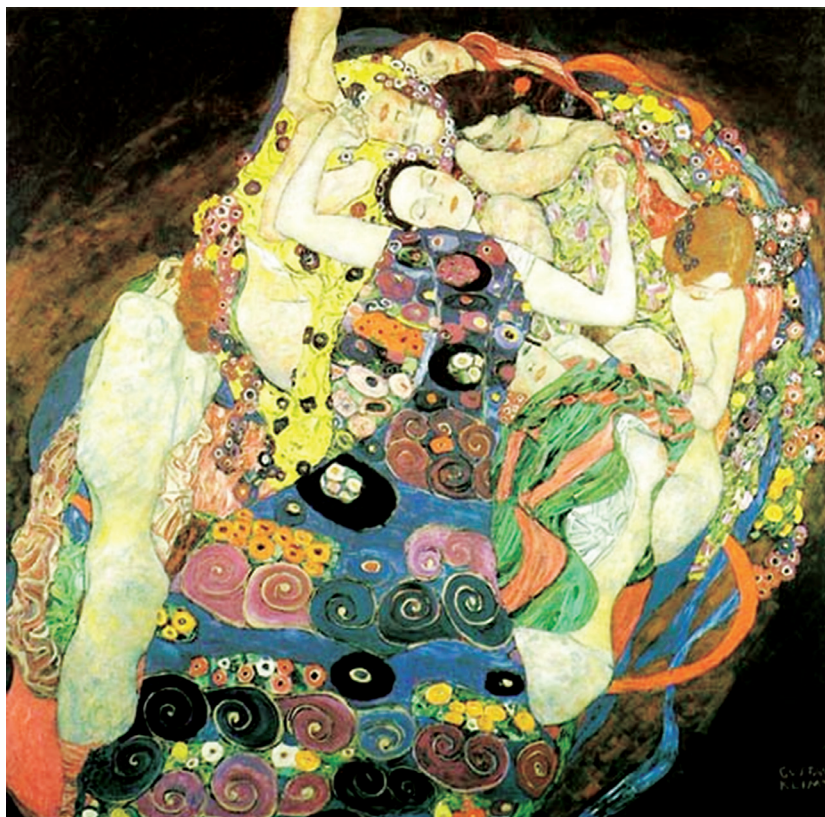
ชาวอินเดียเรียกนางรำว่า “ศิลปิน” ซึ่งพ่อนรำเพื่อบูชาสักการะทวยเทพผู้เป็นใหญ่ ซึ่งหากมองมุมนี้ ย่อมจำแนกได้ระหว่างศิลปะและอนาจาร เห็นความงามอันบริสุทธิ์ของประติมากรรม และอาจชื่นชมแนวคิดการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาตั้งแต่วัยเด็กด้วยซ้ำ จากคุณค่าของศิลปะ และสถาปัตยกรรมที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะวิหารชะซุรโห จึงได้รับการยกย่องจากองค์การยูเนสโกให้เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ควรค่าแก่การอนุรักษ์เมื่อปี ค.ศ. 1986 (oporshady ,2563 : ออนไลน์)

ผลงานศิลปะอีโรติกอาร์ตเชิงวัฒนธรรมในตะวันตก

กุสตาฟ คลิมต์(Gustav Klimt) เป็นศิลปินนักวาดภาพและนักตกแต่งงานศิลปะชาวเวียนนา (Vienna) เกิดที่ โบมการ์เทิน (Baumgarten) ใกล้ๆ กับกรุงเวียนนา ในวันที่ 14 มิถุนายน คศ. 1862 พ่อของเขานั้นมีอาชีพช่างทองและช่างแกะสลัก กุสตาฟ คลิมต์ เข้าเรียนศิลปะในกรุงเวียนนาในปี 1876 เมื่ออายุได้ 14 ปี ได้ใช้เวลาในการศึกษาอยู่ในโรงเรียนศิลปะและช่างฝีมือ 7 ปี ที่สถานบัน ศิลปะนั้นเค้าได้เรียนวิชาการวาดภาพตามแบบอย่างปกติของศิลปะแบบอคาเดมิอาร์ต และได้เรียนรู้การวาดภาพแบบเฟรสโก (Fresco) หรือภาพเขียนบนปูนเปียก ซึ่งใช้ในการวาดตามโบสถ์ และปราสาทต่างๆ และตลอดจนการประดับโมเสก (Mosaic)

ในช่วงที่ศึกษาอยู่ที่กรุงเวียนนานั้น กุสตาฟ คลิมต์ ได้ฝึกทักษะในการทำงานศิลปะเป็นอย่างมาก ทั้งงานจิตรกรรมและงานหัตถกรรม และเขาได้นำมาประยุกต์ใช้ในผลงานของเขาในภายหลัง 35 งานที่เป็นเอกลักษณ์ของกุสตาฟ คลิมต์ ก็มาคือ การนำความรู้สึกพื้นฐานของมนุษย์ที่มีต่ออารมณ์ทางเพศออกมาใช้ในงานศิลปะของเขาได้อย่างน่าชื่นชมมากกว่าความน่าอึดใจ เขามีความรู้สึกต่อสรีระทุกสัดส่วนของผู้หญิงสาวในด้านที่น่าอัศจรรย์ใจ คือสิ่งที่งดงาม และสามารถจรรโลงความสุขและความสมบูรณ์ให้จิตใจของผู้ชม เขาเชื่อว่าสรีระเรือนร่างของสาวงามนั้นสามารถปลุกอารมณ์ที่ละเมียดละเอียดอ่อนได้ก็จริง แต่ในทางตรงกันข้ามมันก็ยังสามารถปลุกกำหนดในจิตใต้สำนึกเบื้องลึกของอารมณ์ให้สามารถแสดงความเถื่อน ที่ฝังแน่นอยู่ในจิตใจออกมาได้ด้วยเช่นกัน เขาจึงถ่ายทอดความรู้สึกต่อความสวยงามทั้งหมดลงบนผลงานภาพเขียนของเขา

กุสตาฟ คลิมต์ มีความหลงใหลในศิลปะแบบ อาร์ต นูโว คือการผสมผสานศิลปะหัตถกรรม เข้ากับงานทางด้านสถาปัตยกรรม โดยการเอาลวดลายประดับตกแต่งต่าง ๆ เข้ามาใช้ในผลงานจิตรกรรม เพื่อดึงดูดสายตาต่อผู้ชมให้ได้เข้าถึงความวิจิตรงดงามของศิลปะ แต่เขาได้พัฒนาสานต่อ ไกลกว่าทั่วไป โดยการค้นพบการใช้วัสดุพิเศษ เช่นแผ่นทอง และเงินเข้ามาประดับในผลงานเขา ให้ดูมีความวาววับเป็นพิเศษ และเทคนิคจึงได้กลายมาเป็นรูปแบบเฉพาะที่เป็นเอกลักษณ์ของเขา และเป็นที่ยอมรับแพร่หลายจนมาถึงยุคปัจจุบัน (หนึ่งธิดา, 2546 : 13-16) (ภาพที่22)

ภาพที่ 22 ชื่อภาพ The Virgins (Die Jungfrau) (1913)

ศิลปิน กุสตาฟ คลิมต์

ที่มา [http://oknation.nationtv.tv/\(22/04/2563\)](http://oknation.nationtv.tv/(22/04/2563))

อีกอน ซีเลอ (Egon Schiele) ชีวิตวัยเด็กของ อีกอน ซีเลอ เกิดที่สถานีรถไฟในเมืองเล็ก ๆ ของออสเตรีย ในวันที่ 12 มิถุนายน ค.ศ.1890 หลังจากพี่สาวของเขา เมลานี (1874-1886) และ แอลวีล่า (1883-1893) เกิด เขาเป็นลูกของนายสถานีรถไฟ และได้สูญเสียพี่สาวที่ชื่อ แอลวีล่า ในวัยเพียง 10 ขวบ ฐานะที่บ้านของเขายากจน และเมื่อเวลาว่างเขาก็จะแอบไปวาดรูปภาพเป็นประจำ ซึ่งภายหลังเมื่อพ่อของเขาได้มาพบเจอจึงนำภาพเหล่านั้นมาเผาทิ้งด้วยความโกรธ

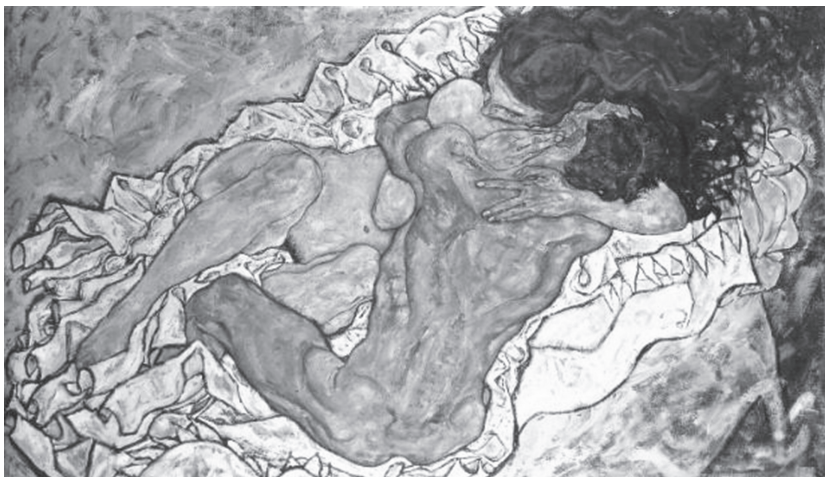
วัยเด็กของซีเลอยากลำบากเนื่องจากอาการป่วยของพ่อทุกข์ทรมานจากโรคซิฟิลิสจากการไปเที่ยวสถานบริการ (อ้างจากบันทึกเหตุการณ์ของครอบครัว) ในฤดูร้อนค.ศ.1904 พ่อของซีเลอก็ป่วย เป็นโรคอัมพาตเพิ่มขึ้นไปอีก เขาพยายามที่จะโยนตัวเองออกนอกหน้าต่างเพื่อที่จะฆ่าตัวตายแต่ไม่สำเร็จ และในที่สุดเขาก็ป่วยตายด้วยความทุกข์ทรมานในปี 1905 เหตุการณ์ครั้งนั้นได้สร้างความเสียใจต่อซีเลอเป็นอย่างมาก ดังจดหมายฉบับหนึ่งที่เขาได้เขียนถึงลูกพี่ลูกน้อง ในจดหมายบรรยายเรื่องราวการอาลัยอาวรณ์ต่อการจากไปของพ่อ และเขารู้สึกเสียใจทุกครั้งที่ได้กลับไปในเมืองที่พ่อเคยอาศัย ซีเลอเชื่อในชีวิตรอมตะ และนี่คือเหตุผลที่ ผลงานของเขาแสดงออกมาในลักษณะนั้น และได้กล่าวโทษแม่ของตนเองที่ไม่ได้เสียใจเลยกับการจากไปของพ่อ และไม่ได้เอาใจใส่และรักลูกๆ เท่าที่ควร จนมาช่วงวัยหนุ่มของซีเลอตามประวัติได้อ้างว่า เขาได้มีความผูกพันกับน้องสาวของตัวเองที่ชื่อว่า เอร์ดี ในลักษณะเชิงชู้สาวขณะที่ซีเลอ อายุเพียง 16 ปี และน้องสาวเอร์ดี อายุ 12ปี มีการอ้างว่าซีเลอได้พาน้องสาวของเค้าออกเดินทางไปยังตัวเมือง และได้พักอาศัยในห้องพักสองต่อสองเป็นเวลาหลายคืน (Dinhin, 2563 : ออนไลน์)

ซึ่งไม่มีคำยืนยันของการกล่าวอ้างที่ชัดเจนมากนักในเหตุการณ์นี้ แต่เมื่อเหตุจากภาพนู้ตของซีเลโอในหลายๆภาพนั้น จะปรากฏรูปของน้องสาวเกอร์ตีของเขาเองเป็นแบบให้ในลักษณะเปลือยกาย

ในค.ศ.1909 ภายหลังจากที่ซีเลโอได้จบการศึกษา เขาได้เข้าแฟลตและสตูดิโอในกรุงเวียนนาพร้อมกับเริ่มทำงานศิลปะอย่างจริงจัง ในช่วงนี้เองที่เขาเริ่มการเขียนภาพของสตรีวัยแรกรุ่น ซึ่งเขามีความอิสระ และมีโอกาสทำในสิ่งที่เขาคิดว่าเป็นข้อห้ามในวัยเด็กได้มากยิ่งขึ้น ซีเลโอได้วาดภาพจากเหล่านางแบบไว้มากมาย ซึ่งภาพวาดส่วนใหญ่ล้วนแสดงออกถึงความรู้สึกทางเพศอย่างรุนแรง ในเดือนเมษายน ค.ศ.1912 ซีเลโอ ถูกเจ้าหน้าที่จับกุมและยึดภาพเขียนของเขา เพราะส่อไปในทาง ลามกอนาจารจำนวนนับร้อยภาพ พร้อมกับถูกคุมขังโดยถูกตั้งข้อกล่าวหาล่วงละเมิด และกระทำอนาจาร ถึงแม้ว่า ข้อหาล่วงละเมิดจะมีหลักฐานอ่อน ซีเลโอก็ยังคงถูกตั้งข้อกล่าวหาว่าแสดงนิทรรศการ ศิลปะเชิงสังวาส โดยให้เด็กเข้าชมได้ เขาถูกศาลสั่งคุมขัง 21 วันพร้อมกับเพิกถอนทั้งไปจำนวนหนึ่ง ในระหว่างที่ซีเลโอถูกจำคุกอยู่นั้น เขาได้เขียนภาพออกมาชุดหนึ่ง เป็นงานภาพเหมือนตัวเอง (self-portraits) ทว่าเขาไม่ได้รู้สึกว่าเขาผิดเลย ในทางกลับกันซีเลโอคิดว่าการกำหนดขอบเขตของการวาด ภาพต่างหาก ที่เรียกว่าอาชญากรรม มันเหมือนเป็นการฆ่าเขาทางอ้อม (Jeanette, 2000 : 3)

ในช่วงภายหลัง อีกอน ซีเลโอ ได้การนิยามว่าเป็น นักอีโรติก เพราะศิลปะของ ซีเลโอแสดงออกถึงภาพอีโรติกของร่างกายมนุษย์ที่ไม่ใช่แค่ภาพเปลือยของหญิงสาวเพียงอย่างเดียว แต่รวมถึงภาพเปลือยกายของบุรุษอีกด้วย รูปแบบผลงานของเขาคือการตั้งใจถ่ายทอดอัตลักษณ์ทางเพศ ของมนุษย์ในแบบต่างๆ ออกมาเช่น เรื่องความรู้สึกถึงทางเพศ ความรักตนเอง การรัก

ร่วมเพศ หรือทัศนคติของพวกถ้ามอง ในเชิงลักษณะของการยั่ววนทางเพศ ที่มีชั้นเชิง เพื่อให้ผู้ชมได้เห็นความแปลกใหม่ และดูไม่ซ้ำซากตามรูปแบบ เดิมๆของศิลปินคนอื่น ถึงแม้ว่าภาพเขียนของเขานั้นมองดู แล้วอาจกระตุ้น ความรู้สึกถึงความน่าเกลียด โง่งครึ้ม หรือมีความอนาจาร แต่กลับกันนั่นคือ การดึงดูด และจูงใจผู้ชมเข้าใจว่าร่างกายนั้นเองมีพลังทางเพศและความตาย ภายในมันตัวเอง (ภาพที่22)

ภาพที่22 Egon Schiele “Embrace (Lovers II)”

1917 Oil on canvas, 100 x 170,2

ที่มา : Jeanette Zwingerberger. Egon Schiele. New York : parkstone,2000.

ดังนั้นผลงานสำคัญของศิลปะอีโรติก ของศิลปินในช่วงเวลาต่างๆ ทำให้เราทราบว่า แนวความคิดของศิลปินในแต่ละคนนั้น ได้รับแรงบันดาลใจจากปัจจัยที่มีอยู่ทั้งภายในและภายนอกในเชิงคุณค่าของความเป็นมนุษย์ โดยศิลปินส่วนใหญ่ จะเห็นคุณค่าในการถ่ายทอดเรื่องราวของความรัก ความรู้สึกออกมา เพียงเพื่อ ต้องการเป็นผู้สื่อสารถึงความรู้สึกของมนุษย์ในเรื่อง

เพศให้เป็นเรื่องธรรมดา ศิลปินมีมุมมองและแนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานออกมา โดยใช้กระบวนการที่แตกต่างกัน แต่เรื่องราวที่นำมาใช้ในการสร้างแนวคิดเป็นเรื่องเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน แล้วแต่จะเกิดขึ้นในช่วงเวลาใด บริบทใด และในสังคมใด เรื่องเพศอาจถูกมองให้เป็นเรื่องน่าอับอายที่ไม่ควรเปิดเผยในที่สาธารณะ แต่ในสังคมปัจจุบันเรื่องเพศเป็นเรื่องที่สามารถเปิดเผยได้ และมีการยอมรับมากขึ้น เพราะสุดท้ายคุณค่าของผลงานก็เป็นเพียงการนำเสนอมุมมองและแง่คิด โดยผ่านการสร้างสรรค์ผลงานของศิลปินในช่วงเวลาที่จะสามารถสะท้อนแ่งคิดอะไรให้กับผู้มองได้เป็นส่วนกระตุ้นเตือนให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในเชิงวัฒนธรรมของสังคมต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- ชัยยศ อิชฎฐ์วรพันธุ์. (2552) **คัทซีชีคะ โหะคุไซ**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สารคดี
ภาพ
- ชัยยศ อิชฎฐ์วรพันธุ์. (2554). **“อุกิโยเอะ”** ในวารสารญี่ปุ่นสาร ฉบับที่ 71
กรกฎาคม – กันยายน. กรุงเทพมหานคร : สถาบันเอเชียตะวันออก
ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ชัยยศ อิชฎฐ์วรพันธุ์. (2558). **บริบททางสังคมวัฒนธรรมของภาพซุนกะ**.
กรุงเทพฯ : ทวีวัฒนาการพิมพ์
- ธเนศ วงศ์ยานนาวา. (2553). **“เมื่อไม่มีชน ฉันจึงเป็นศิลปะ”** ในนิตยสาร
มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับวันที่ 24 – 30 ธ.ค. กรุงเทพมหานคร : สำนัก
พิมพ์มติชน.
- นิวัติ กองเพียร. (2541). **เชิงสังวาส กามรูปในภาพเขียนตามประเพณีที่มี
เสียงวรรณคดีไทย**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มติชน

- บางกอกวไรต์. “10 เรื่องควรรู้เกี่ยวกับคัมภีร์เซ็กซ์ “กามสูตร”(2563). สืบค้นเมื่อ 25 เมษายน 2563. จาก <https://www.bkkvariety.com/๓๖๓>
- ภาณุ บุญพิพัฒน์พงษ์. “Shunga ศิลปะเชิงสังวาสของญี่ปุ่น ในยุคสมัยที่เรื่องเพศไม่ถูกมองเป็นเรื่องลามก” (2563) สืบค้นเมื่อ 26 เมษายน 2563. จาก <https://travel.mthai.com>
- ยุวดี. “ทฤษฎีความรัก Theories of Love” (2563) สืบค้นเมื่อ 30 เมษายน 2563. จาก <https://teen.mthai.com/love>
- วิบูลย์ ลี้สุวรรณ. (2557). “พินิจกามิกศิลป์” ในจดหมายข่าวราชบัณฑิตยสถาน กรุงเทพมหานคร : ฝ่ายช่วย อำนวยการและประชาสัมพันธ์ สำนักงานเลขานุการกรม ราชบัณฑิตยสถาน. หน้า 4.
- วสันต์ สิทธิเขตต์. ศิลปะเพื่อการเคลื่อนไหวสังคม. (2563). สืบค้นเมื่อ 26 เมษายน 2563. จาก <https://www.youtube.com>
- วารยา. ศิลปวัฒนธรรม. (2563). สืบค้นเมื่อ 26 เมษายน 2563. จาก <https://www.silpa-mag.com>
- ศิลปวัฒนธรรม. กามสูตร. (2563). สืบค้นเมื่อ 22 เมษายน 2563. จาก <https://www.silpa-mag.com>
- สมเกียรติ ตั้งนโม. ความเป็นมาเกี่ยวกับเรื่องโป๊-เปลือย-ลามก-อนาจาร. (2563). สืบค้นเมื่อ 24 เมษายน จาก <http://v1.midnightuniv.org>
- เสฐียรพงษ์ วรรณปก. รื่นรมย์ ร่มเยศ : เทวดาแก้ผ้า. (2563). สืบค้นเมื่อ 26 เมษายน 2563. จาก <https://www.matichon.co.th>
- หนึ่งธิดา. (2546). กุสตาฟ คลิมต์ (Gustav Klimt). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์พิราบ

- Dinhin, artchive. : **Egon Schiele**. (2563). สืบค้นเมื่อ 26 เมษายน 2563.
จาก <http://dinhin2503.blogspot.com>
- Erotic. **Finding Knowledge Foundation**. (2563). สืบค้นเมื่อ 22
เมษายน 2563.จาก [https://www.facebook.com/
jadeencyclopedia](https://www.facebook.com/jadeencyclopedia)
- Geonni banner. “**Shunga Is Not Simply Porn**” (2563). สืบค้นเมื่อ
26 เมษายน 2563.จาก [http://atpeacewithpink.blogspot.
com](http://atpeacewithpink.blogspot.com)
- Jeanette Zwingenberger.(2001). **Egon Schiele**. new York :
parkstoneMGR Online. “เจ้าพ่อภาพเขียนอีโรติก” แห่งญี่ปุ่น”
(2563). สืบค้นเมื่อ 26 เมษายน 2563. จาก [https://mgronline.
com](https://mgronline.com)
- Oporshady. “**ชะชูรโห วิหารอีโรติก ศิลปะกามสูตรแห่งการหลุดพ้น**”
(2563). สืบค้นเมื่อ 23 เมษายน 2563. จาก [https://travel.mthai.
com/Timon Screech. \(1999 \). **Floating World: Japan in
the Edo Period**. London England: British Museum](https://travel.mthai.com/Timon Screech. (1999). Floating World: Japan in the Edo Period. London England: British Museum)
- Wikipedia. “**Shunga**”(2563). สืบค้นเมื่อ 22 เมษายน 2563. จาก [https://
en.wikipedia.org/wiki/Shunga](https://en.wikipedia.org/wiki/Shunga)